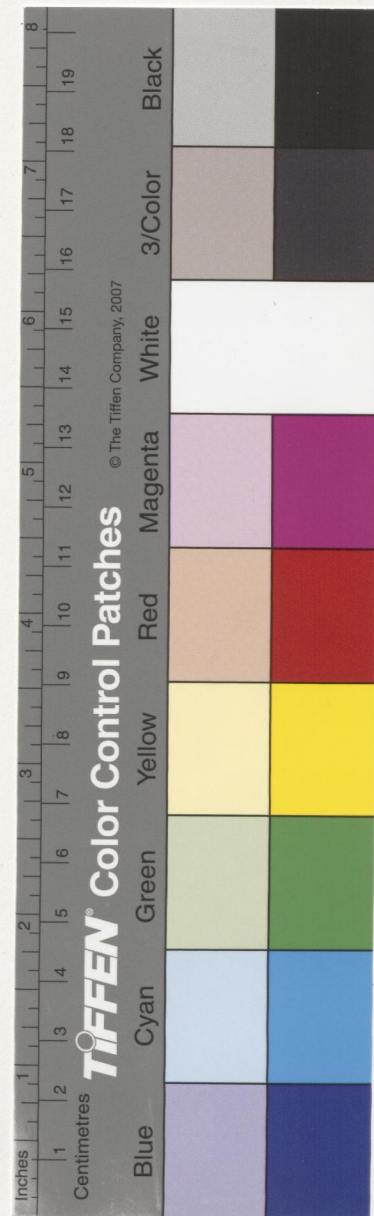

et flam.

dig. Head ha da skulle blifva stans för pater och foster. —
 Skog i en för denna gång, alltså varian! de många helningar

Sundet här utånför brukar sällan till-
frysas, men denna vinter har det ren en
lång tid varit fast. Just i början, innan
det ännu hunnit komma enöpa'den
isen, voro Karin och ^{jag} Matt skinnat med
skridsko och det var så roligt, men det

gjord det var ett nöje, då vi var
pa marmoral och tjeckerna da komma hit, och det var icke lite nöje
något blev snart afbrutet, ty en dag just
da vi lagade oss i ordning att gå på isen
bet Pex mig i armen. Det var ingen-
ting farligt, men ändå i början så gikt
att jag inte ville skinnna. Nu, då ar-
men igen är alldeles bra fins det ingen
blank is mera. -

Jag får ännu, liksom förut alla kvar
annan tisdag till staden och ta min
spellektion, och det är så roligt. Det stycke
som jag fick till julklapp af moster Eva,
eller var det moster Toini, sade fröken
Ekman först att det var för svårt för mig,
men hon tyckte sen ändå att vi skulle
försöka bräka oss igenom det. Nu kan
jag det redan alldeles och jag tycker det
är riktigt trevligt. Fröken Ekman bru-
kar alla varar ha en upppehållning i
societyhuset, der alla hennes elever spe-
la fyrehändig, sexhändig och jag tror till
och med åtthändig stycken. Der får jag
nu också vara med och jag har redan
börjat öfva mig "Norman" af Bellini
der jag spelar diokanten på första pi-

anot. Det skall bli riktigt roligt fast jag
icke alla känner de andra flickorna, som
är med. -

För några dagar sedan fick faster Anna
da ett brev deri det stod att hennes en gam-
mal moster var mycket sjuk. Faster och farbror
reste då båda genast dit och lemnade oss
här för att se efter hus och hem. Vi flytta hit
mer för att icke alltyvänt behöfva springa
upp och ner för trapporna, då någon be-
höfde oss, och inte hade vi alla ledsamt, fast
det ju var litet ensligt. Farbror hade lofvat
att vi alla dagar skulle få fara ut och åka,
och det gjorde vi äfven hojje eftermiddag.
Vi reste alldeles ensamma och turade att
köra, ty vi tycka tycka båda att det är så
roligt att få köra själv. En dag reste vi in
på en väg, som vi alltid hade farit på
förut, och den slutade på ett ställe i skö-
gen, der en gubbe stod och högg granssi,
så att det var ingenting annat än att vän-
da om igen.

En lördagseftermiddag voro vi alla
på bröllop. Det var en hemmansägares

dotter, som gifte sig med en gendarm.
från Åbo. Wi lifvode endast en liten
stånd efter vigseln, men dock så mycket
att Karin och jag kunde dansa en pol-
nais. Just när vals en börjades måste
vi resa hem. —

I lördags kom farbror hem från
Mäntälä, men faster blef kvar där ä
nu och kommer kanske icke förrän
i söndag. Det var ju igår Mathildada-
gen. Jag har den äran att gratulera moster
Toini, fast den nu kommer litet sent,
den gratulationen, men jag skulle icke
allt hafva kommit ihåg den dagen,
om icke farbror i går hade föreslagit, att
vi skulle fara till staden och gratulera
fröken Mathilda Backman såsom. Jag ha-
de just icke lust att resa, men Karin Huh-
lefelt ville så gärna och då rector kl. 11 och
aterwände kl. 3, så att vi igen voro hem-
ma till middag. Det är så treligt då
man kan resa så fort fram och tillbaka;
när det är vackert väder blir det alldeles det
samma som att resa litet ut och åka.

